

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

28. Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquilæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

mali per signa publica iustitia. Denique alibi scribit, piorum De Ciuit. miracula vel maiora, certiora, clariora esse vel ratione finis, quo Dei lib. discernuntur, incomparabiliter excellere. Sunt igitur falsa pro- 10, cap. 16. digia à veris miraculis distinguenda vel ex personis facientium, vt quo iure fiant, attendamus; vel à fine ad quem collimant; vel à modo & cursu quem tenent, ex quibus falsum à vero non ita difficulter discernere illi possunt, ad quos ista discernere ac diiudicare proprie pertinet.

28. *Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquila.*

T Ametsi ad literam nihil aliud Christus hinc dicat, quam futurum vt eo veniente ad Iudicium, omnes sancti veluti aquilæ ad cadauer, quod longissimè prospiciunt, velocissimè congregabuntur, vt in hac sententia celestissimam iustorum ad se collectionem doceat, sicuti in præcedenti sententia celestissimum suum aduentum docuit, quomodo exponunt hunc locum Hieron. Hilarius, & Origenes tract. in Matth. tamen satis aptè & accommodatè ad eam iustorum cum Christo vnionem, quæ in huius vitæ militia per fidem & charitatem fit, hic locus applicari potest. Quam applicationem secutus Calvinus, pessimum inde corollarium in schismaticorum omnium fauorem ac patrocinium deducit. *Sensus, inquit, est: Quibuscunque artificiis conetur Satã huc & illuc distrahere filios Dei, in ipso tamen Christo sacrum esse vniuersi vinculum, quo deuotios teneri cõueniat. Vnde enim dissipatio, nisi quia multi à Christo diffuunt, in quo solo sita est nostra firmitas? Ergo hic modus præscribitur fouenda sanctæ conuictionis, ne errorum distractiones corpus Ecclesiæ lacerent: nempe si in Christo defixi manemus. Hæc ille. Sensus iste, vt diximus, non displicet, quia pius ac verus est, ametsi non literalis. sed quid inde impostor colligat, sequentia eius verba docebunt. Quod diligenter notandum est. Neque enim vel ad Romanæ Sedis primatû, vel ad alias nugas nos adstringit Christus: sed hoc unico nodo Ecclesiã suam colligat, si ad ipsum unicum Caput omnes undique respiciant: vnde sequitur. Quicumque ei pura fide cohererit, extra schismatis esse periculum. Eant nunc Romanenses, & schismaticos esse clament, qui se à Christo alienari non sentunt, vt laicis fidem suam mancipent. Totus hic inanis verborum strepitus vno penè verbo solidè compescitur. Christo capiti ille solus vnitur, qui Christi corpori, quod est Ecclesiã, vnitur. Nemo Christo pura fide coha-*

In com. in hunc locum.

Schismatici patrocinium.

Vnitus Ecclesiæ tenenda.

cohæret, qui ab eius corpore, quod est Ecclesia, diuellitur. Ad
 vnicum caput, quod Christus est, vnicum scilicet vitale, re-
 spicere non potest, qui capita populi ab ipso constituta, *Pa-* Ephes. 4.
tores & Doctores, quos dedit in consummationem fidelium, &
in edificationem corporis sui, non respicit. Illos enim posuit re- Act. 20.
 gere Ecclesiam sanguine suo acquisitam. Illos ita omnes vni-
 que respicere iubet, vt qui eos audit, Christum audiat, qui eos Luc. 10.
 spernit, Christum spernat. Denique adstringit nos Christus
 non solum ad se vnum, tanquam vite authorem, quo solo verè
 pascimur, vt postea Calvinus dicit, sed ad eum quoque nos Ioan. 21.
 adstringit, cui dixit, *Pasce oves meas*, & sic ad Romanæ Sedis
 primatum disertè nos adstringit; quia in illa sola Sede ille vs-
 que hodie sedet, qui Petri locum tenet, cui *pascendas oves suas* Chrysostr.
per vniuersum mundum concedidit. Eam nunc Calvinus, & ex-
 tra schismatis periculum se esse clamitet, quia Christo sese
 adhærere dicit (quod omnes semper hæretici dixerunt, & nisi
 Christi nomine palliati, Christianos fallere nunquam potue-
 runt) & illi adhærere recusat, imò illum hoc loco *latronem*
cauillator insulsus vocat à quo, si ouis Christi esse vult, pasci
 & regi necessariò debet. In his enim verbis, *Pasce oves meas*,
 vni Petro primatum gubernationemque per vniuersum mūdum
 à Christo conceditum esse, scribit S. Chrysostomus Episcopus Homil. 37.
 Græcus, adeoque Patriarcha Constantinopolitanus: nec Pe- in Ioan.
 tro tantum, sed & *Petri successoribus oves suas pascendas Chri-* homil. 1. de
stum commississe, idem scribit Chrysostomus. In eandem sen- penitent.
 tentiam alij scribunt antiquissimi Patres, Origenes, Arnobius, Lib. 2. de
 Gregorius, M. Augustinus, Theophylactus, & alij, quorum De Prin-
 verba alibi recitauimus. Schismaticos illos esse, & non in Ec- cip fid. lib.
 clesia, definit, latèque probat S. Augustinus, tam qui de ipso Ca- 6. cap. 9. &
 pite Christo Scripturis sanctis consentiunt, & de Christo credunt 15.
 quacunque credenda sunt, sed unitati Ecclesie non communi- In lib. de
 cant, & in vna parte separata inueniuntur, (sicuti Calvinus cū unitate
 suis) quàm qui in Ecclesia communionem inuentus, ea tamen de Eccles. c. 4.
 Christo sentit ac sapit, qua secundum sanam fidem sapere & sen-
 tire nõ debet, quia videlicet totus Christus Caput & Corpus est.
 Iam verò quia ad vniõnem fidelium cum Ecclesia, sicut
 aquilæ ad cadauer congregantur, aliquos Catholicos hunc
 locum applicasse Calvinus vel aduertit vel fingit, eos sibi car-
 pendos iudicauit. Ait enim. *Quòd Papista ipsi pro eorum so-*
cietate accipiunt, qui vnã fidem profitentur, & aquilas alle-
goricè exponunt pro acutis & oculatis, nimis insulsum est. Ac
 quate tandem? Quum (inquit) aliud non fuisse Christi consilium

palàm sit, quàm ad se vocare & in se retinere Dei filios ubi-
cunque sint dispersi. Præclara sanè refutatio. Nimis insulsus
Caluino est, qui, quos Christus ad se vocat & in se retinet, eos
Ecclesiæ Christi vniri & corpori eius adiungi debere docet.

Calvinus
insulsus
& impius.

Atqui non insulsus modò, sed & impius Calvinus est, qui ita
Christo vniri vult, vt corpus Christi contemnat, ab eius Ec-
clesiâ se diuellat, eius vnionem & conjunctionem negligat.
Qui corpus hoc loco pro Ecclesiâ, & aquilas pro acutis &
oculatis acceperunt, Christum imprimis tanquam huius cor-
poris & Ecclesiæ Caput spectauerunt, vt propterea nihil illi
insulsum dixerit, sed nimis insulsus Calvinus fuerit, qui hoc
non aduerterit; vel certè nimis impius, qui quod bene aduer-
tit, altè dissimulauit, vt reprehensionis locus esset.

Pergit adhuc, & alios interpretes mordet Calvinus, velu-
ti rabidus quidam canis omnes sibi obuios insiliens. Neque
etiã satis solida est aliorum argutia qui odoriferam esse Chri-
sti mortem dicunt vt electos Dei alliceret. Atqui hunc sensum
sequuti sunt doctissimi in Ecclesiâ Patres, Origenes tract. 30.
in Matthæum, Hieronymus & Hilarius in hunc locum. Ho-
rum iudiciũ contemnit & argutiã taxat Calvinus. Sed quam-
obrem, aut quo argumento ductus? Nam (inquit) meo iudicio
ratiocinari voluit Christus à minori ad maius. Si tanta est in
auiibus sagacitas vt ex remotis locis ad cadauer vnũ multa
conueniant, turpe esse fidelibus non aggregari ad vitã aut horrem,

Caluini
arrogantia.

à quo solo verè pascuntur. Primùm homo arrogans, vt Pa-
trium expositionem reiciat, suum iudicium quasi regulam
veritatis interponit: quod illi frequens ac solenne est. Deinde
hæc ratiocinatio à minori ad maius non minus quadrat ex-
positioni Patrum de passione Christi, quàm expositioni Cal-
uinianæ de persona Christi. Imò quia vox corpus hoc loco
propriè cadauer significat, quod ex Hieronymo & aliis Pa-
tribus acceptum notauit hoc loco Calvinus, ipsam Christi
mortem ac passionem cadaueris nomine annotari probabili-
us Patres citati existimauerunt. Aquilæ quoque hoc loco ad
acutos & oculatos significandos accommodatè sumuntur.
Imò (ait Calvinus) aquilis nihil tribuit Christus, quàm quod
apud nos coruis aut vulturibus congrueret, pro regionis, quàm
incolimus, natura. Vbi dupliciter errat Calvinus. Nam coruos
ac vultures non minus in Palæstina versari quàm apud nos
sola lex Mosaica docere Calvinum potuit, quæ hæc volatilia
tanquam immunda vetat comedi; ridiculè hoc veritura, si
in illa regione non inuenirentur: vt non propterea coruos
aut

Leuit. 11.
14.

aut vultures tacuerit, aquilas autem posuerit, quia in illa regione corui ac vultures non essent, aquilæ essent. Deinde valde probabile est, Christum hoc loco ad propriam aquilarum naturam respexisse, & ad illa verba Iob allusisse, vbi eatum natura describitur. *Nunquid ad præceptum tuum eleuabitur aquila, & in arduis ponet nidum suum? In petris manet, & in præruptis silicibus commoratur, atque inaccessis rupibus. Inde contemplatur escam, & de longè oculi eius prospiciunt. Pulli eius lambunt sanguinem, & ubicunque cadauer fuerit, statim adest.* Ad hæc postrema verba Iob Christum allusisse valde probabile est, & docere voluisse, electos ac sanctos per acutissimos fidei suæ oculos, vel Christi passionem ac mortem longè prospicere, credere, contemplari, vt citati Patres exponunt, vel Christum ad Iudicium venientem (de quo Iudicio hoc loco disputatur) celerrimè cognoscere, & ad eum resumptis vndequaque corporibus suis admirabili promptitudine aduolare & congregari. Vtuncque est, vt in priori sua expositione insulsus & impius, ita in hac posteriori reprehensione stultus & temerarius Calvinus fuit.

30. *Tunc parebit signum filij hominis in cælo.*

HOc signum filij hominis, id est, Christi, quod eo ad Iudicium veniente in cælo comparebit, ipsam esse venerandam Christi Crucem quæ suo fulgore mundum illuminabit, sole tum & luna cæterisque syderibus sua luce priuatis, summo & vnanimi consensu docent Patres, Origenes tract. 30. in Matth. Chrysostr. homil. 77. in Matth. Hilarius, Hieronymus, Euthymius, Theophyl. in comment. in hunc locum, Hippol. in orat. de consummatione mundi, Ephrem in lib. de pœnitentia, cap. 3. Damascenus de orthodoxa fide lib. 4. cap. 12. Cyrillus Hierosol. in orat. ad Constantium, & Eusebius Emisenus in lib. allegoriarum. Quorum Patrum fidem & apertum huius loci sensum sequuta Ecclesia in officio publico fideliter canit: *Hoc signum Crucis erit in cælo, quum Dominus ad iudicandum venerit.* Quam profectò ob causam toto hoc intermedio tempore Crucis signum meritò veneramur. Nam nisi signum Crucis communiter fidelibus in Ecclesiis & domi interea temporis proponeretur, illius aspectus in die Iudicij nõ magis moueret quàm signum lanceæ, aut flagelli, aut spongiæ, aut alterius cuiuspiam rei quæ ad Christi passionem pertineret. Vnde hæretici tollentes hodie

*Crucis Christi
fulgida
in Iudicio
extrema.*